

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Έν ὁδῷ Φωλέσσα, ἀριθ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΗΛΙΘΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Από τῆς 1 Ἰανουαρίου ἢ 1 Ἰουλίου
Ἐσωτερικοῦ ὄφ. 6.— Ἐξωτερικοῦ ὄφ. χρ. 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἐκλογικαὶ ἐπιτυχίαι, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Τὸ σκάνδαλον τοῦ Ἁγίου Χαλκίδος, ὑπὸ Πατ. Παποζαφειροπούλου. — Φιθρινία (διήγημα). — Ἡ τροφή τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ὑπὸ Πολυκάρπου Γ. Σουσοδινού. — Κατὰ τὸν Χρυσόστομον.— Διὰ τοὺς πολυπραγμοσύντας περὶ τῶν θείων κριμάτων. — Ἡ νέα ἐγκύκλιος τοῦ Σιθ. Ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν καὶ Ὁλείας. — Ὁ Μητροπολίτης Πενταπόλεως.— Ποικίλα. — Κήρυγμα «Ἀναπλάσεως».

ΑΙ ΕΚΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ

Ἐν ἐρωτήσῃτε τοὺς φιλοδοξοῦντας τὰ δημοτικὰ καὶ τὰ βουλευτικὰ ἀξιώματα πρὸς τί οἱ πυρετοὶ καὶ αἱ ἐξέψεις καὶ τὰ τρεχάματα καὶ οἱ κόποι καὶ οἱ ἀγῶνες, οἱ ἐν παραμοναῖς καὶ οἱ ἐν ἡμέραις ἐκλογῶν, θὰ σᾶς ἀπαντήσουν· ὅλα ταῦτα τὰ κάμνομεν, καὶ πολὺ περισσότερα τούτων εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ κάμωμεν, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὸν σκοπὸν μας καὶ νὰ ικανοποιήσωμεν τὸν πόθον μας. Ποῖον; Τὸν τῆς ἐκλογικῆς ἐπιτυχίας.

Ἐπιτυχεῖν, ἀδιάφορον πῶς, ἰδοὺ τὸ ὑπέρατον ἐκλογικὸν δόγμα.

Δόγμα ἀνηθικότητος, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὀλέθρου. Διότι ὅπου αὐτὸ κρατεῖ, οἱ ἐπιτυχάνοντες εἶνε περισσότερον ἀξιοθρήνητοι τῶν ἀποτυχανόντων.

Τί χάνει ὁ ἀποτυγχάνων;

Ἐν ἀξίωμα.

Ὁ δὲ ἐπιτυχάνων;

Ὁλόκληρον τὸν καιρὸν του.

Διότι ἡ ἐκλογικὴ του ἐπιτυχία εἶνε αὐτόχρημα συμφορὰ. Συμφορὰ διὰ τὰ κοινὰ πράγματα· ἐπειδὴ ὁ καταλαμβάνων ἐν ἀξίωμα ἀθεμίτως, ἀνόμως θέλει τὸ μεταχειρισθῆ.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του εἶνε ἡ ἐπιτυχία του συμφορὰ· ἐπειδὴ ἐν τῇ διαχειρίσει τοῦ ἀξιώματος φανερώσει κακίας, αἱ ὅποσαι τυχὸν ἐλάνθωνον πρὶν, πολλὰκις δὲ, εἰσελθὼν εἰς τὴν ἀρχὴν τιμημένος, ἢ ἀπλῶς ὑποπτος, ὅτε τὴν κατέλαθεν ἐκίνει τὴν βδελυμίαν, ὅτε τὴν ἀφήκε.

Καὶ οὕτω πῶς οἱ ἐκλογικαὶ θράμβοι κατήντησαν περ' ἡμῶν νὰ κατὰλήθουν συνήθως εἰς οἰκτρότατον καινίον τῶν θραμβευτῶν.

Θεωρήσατε τὸν βίον ὅλων τῶν πολιτευομένων μας· ἀπὸ τῶν πλέον μεγάλων, ἕως τῶν πλέον μικρῶν.

Τί ἔκαμαν; Τίποτε· τίποτε διὰ τὸ κοινὸν συμφέρον, τίποτε διὰ τὸν ἑαυτὸν των. Ἡ, μᾶλλον εἰπεῖν, ἀπόλλεσαν τὸν ἑαυτὸν των, χωρὶς νὰ ἔχουν τοῦλάχιστον τὴν πρηγγρίαν, ἐντὶ ἑωσταν τὰ κοινά. Καὶ ὅσοι δὲν εἰκόνησαν τὸ μίτος ἢ τὴν κατὰφρόνησιν, ἐτάφησαν ὑπὸ τὴν λήθην.

Καὶ εἶνε φυσικὸν οὕτω νὰ συμβαίνει, ὅπου ἡ ἐκλογικὴ ἐπιτυχία καὶ ἡ κατάληψις τοῦ ἀξιώματος ζητεῖται ὡς σκοπὸς καὶ ὄχι ὡς μέσον δημοτικῶν ἢ πολιτικῶν κατορθωμάτων σωτηρίων καὶ εὐγενῶν.

Ἡ ἐπιτυχία δὲν κεῖται ἐν τῇ κατάληψι ἐνὸς ἀξιώματος. Μία ἐκλογικὴ ἐπιτυχία δέον νὰ θεωρηθῆ ὡς μέσον καθίδου εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν κοινῶν. Οὕτως ἡ περάτωσις τοῦ ἐκλογικοῦ ἀγῶνος εἶνε ἀρχὴ ἄλλου, τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ κρισίμου, τοῦ πραγματικοῦ ἀγῶνος ἐν τῷ σταδίῳ τῶν ἔργων.

Τότε ἡ πλειονοψηφία τοῦ ἐπιτυχόντος εἶνε ἀγαθόν, ὅταν εἰς αὐτὸν δεθῆ λευκὴ καὶ ἡ ψήφος τῶν πραγμάτων.

Καὶ ἐφ' ὅσον οἱ ἐκλεγόμενοι ἄρχοντες δὲν κατανοήσωσι τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ὅτι ἀληθὴς στέφανος ὄξυς καὶ τιμῆς εἶνε ὁ διδόμενος ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν ἀγαθῶν τοῦ ἄρχοντος, αἱ διάφοροι ἐκλογικαὶ ἐπιτυχίαι, ἄγασαι εἰς πραγματικὰς ἀποτυχίας ἐν τῇ ἀρχῇ, θὰ εἶνε ἀπλᾶ μέσα καταισχύνει τῶν ἐκλεγομένων καὶ ὀλέθρου τῶν δήμων καὶ τῆς πολιτικῆς ὀλοκλήρου.

Οἱ ἐπιτυχόντες ἤδη δῆμαρχοὶ θὰ κατανοήσωσι τὴν ἰσχυράν, τὴν ἀδιάφειπτον ταύτην ἀλήθειαν·

Ἐὰν ναί, ἄς ἐορτάσωσι τὰς ἐπιτυχίας των.

Ἐὰν ὄχι, δὲν θὰ βραδύνωσι νὰ κυλωθῶσιν ἀπὸ τοὺς συγγιμοῦς.

Διότι ἡ μὲν ἐκλογικὴ ἐπιτυχία παρέρχεται, μένει δὲ μόνον ἀτιμάζουσα ἡ μακρὴ ψῆφος τῶν πραγμάτων.

Μιχ. Γ. Γαλανός

ΤΟ ΣΚΛΗΡΑΛΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΛΑΚΙΩΣ

Κύριε Γαλανέ.

Ελαττούται μὲν ὁτὴμέραι ἢ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀναφορὰ καὶ ψυχρότης πρὸς τὴν ἱερὰν ἡμῶν θρησκείαν διὰ τῆς ἀναγνωσίως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ τύπου, κωλύουσι δὲ τὴν ἐλάττωσιν ταύτην καὶ μᾶλλον κριτύνουσιν ἐνισχύουσιν αὐτὴν ἢ διαγωγὴ καὶ ἢ καθύλου συμπεριφορὰ ἐναντι τῶν τοῦ ἱεροῦ κλήρου, καὶ μάλιστα τοῦ ἑνωτέρου. Διὸ μετ' ἀπορίας καὶ ἀγανακτῆσεως ἄμα περὶ τρεῖται πενταχῶ σκανδαλίζουσα ἢ ἄκρα σιγή τοῦ Σιδοῦ. ἀρχιεπισκόπου Χαλακίως κ. Εὐγενίου, ὑπερβιουθέντος, φιλίνεται, εἰς τὰς πλεκτάνας τοῦ Μισσοπισμοῦ, καὶ κατηγοροῦμένου ἐπὶ τούτῳ, καὶ μηδὲν τι ἀπολογουμένου δημοσίᾳ, ὅπερ καὶ περ' ἡμῶν ἐμποιεῖ τὴν χειρόστην αἰσθησιν καὶ σκάνδαλον γενεῶν, καὶ δικαίως ἐπειδὴ, ὅταν κατηγορηθῆται τις ὡς Μισσοῦ καὶ ἀνήκη εἰς τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ, εἰνέ πως ἀνεκτόν τοῦτο, ἢ ἂν σιγῇ ἢ καὶ ἂν ἀπολογηθῆται. Τεταγμένος ἤμωσ ὁ τοιοῦτος ὑπὸ τε τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ ἱερῷ κλήρῳ, καὶ μάλιστα τῷ ἑνωτέρῳ, ὡς φύλαξ καὶ φρουρὸς τῶν περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῆς λογικῆς ποιμνίας ποιμὴν, ὅπως ἀγρύπνως ἐπισκοπῶν ἀποτελεσματικῶς ἀντιτάσσεται κατὰ τῶν ἐπερχομένων καὶ λυμαινομένων αὐτὴν λύκων, ἀφείλει, νομιζόμεν, οὐ μόνον νὰ δεικνύῃ ἐν τῷ ἐν Χριστῷ, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔχει ἐφαρμοζόμενον ἐν ἐαυτῷ τὸ ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ βιβλῶν πρὸς πάντα μὲν χριστιανόν, ἰδίᾳ δὲ πρὸς τὸν ἱερὸν κλῆρον καὶ δὴ τὸν ἑνωτέρον. «Οὕτω λυμφάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» καὶ τοιοῦτος ἢ ἀναδειχθῆ, γινόμενος ἔργῳ καὶ λόγῳ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἀληθοῦς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς πρὸς ἅπαν τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα καὶ μὴ παριατάμενος, ἐν σκανδαλίῳ, χριστιανὸς νόθος καὶ Μισσοῦ ἀμφισβητήσιμος, ὅπως ὁ ἡλιόμορος καὶ καταστρεπτικοῦ αἵρετισμοῦ, ἕλωσ ὀμιελοῦ, παρεισηγμένους οὐ πρὸ πολλοῦ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ σκανδαλίζοντος πᾶσαν τάξιν χριστιανῶν. Ὡς μὴ ἤρκεον ἄλλαι πληγαὶ καὶ δυστυχίαι καὶ προσηλυτισμοὶ ἐπιδοουλόνοτες καὶ καταστρέφοντες τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν, προστίθεται καὶ ὁ Μισσοπισμὸς, ὃν ἀποδέχονται δυστυχῶς καὶ πρεσβεύουσιν οὐ μόνον τῶν τοῦ λαοῦ τινες, ἀλλὰ καὶ τῶν πεπαιδευμένων φαινόμενων καὶ τασσομένων πολλὰς καὶ εἰς θέσεις ἀνωτέρας εἰς διοικήσιν τῶν κοινῶν καὶ πρὸς δόξιν καὶ φωτισμὸν τῶν πολλῶν καὶ τῆς νεότητος ἐν ἣ τούναντιον οὗτοι σκάνδαλα προκαλοῦσι, προσηλυτισμοὺς διενεργούντες πρὸς διάδοσιν καὶ ἐδρασίωσιν τοῦ Μισσοπισμοῦ. Ἐν ἀνάγκῃ δὲ θέλομεν δημοσιεῖσαι προσεχῶς προσφάτους ἐνεργείας προσηλυτισμῶν ἐκ μέρους τῶν Μισσοῦ.

Ἐν Βυζίνῃ 18 Αὐγούστου 1899. Μαν. Παναξαφειρόπουλος ἱερεὺς Οἰκονόμος

ΦΕΒΡΩΝΙΑ

(Διήγημα)

Εἰς χαρῖον τι κείμενον ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς κλιτύος τῶν Ἄλπεων ἔζων δύο φίλοι, καλούμενοι Θεόδωρος καὶ Ἀλέξανδρος. Μολοντί εἰς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα ἦσαν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι, οὐχ ἦττον ὁμῶς ἠγαπῶντο εὐλικρινῶς καὶ ἕκαστος προσεπάθει νὰ φανῇ χρήσιμος πρὸς τὸν ἄλλον. Ὁ μὲν Θεόδωρος ἦτο εὐλικρινῆς χριστιανὸς καὶ αἱ θρησκευτικαὶ αὐτοῦ πεποιθήσεις σταθεραὶ καὶ ἀκλόνητοι, ἐνῶ ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο ἄπιστος, καὶ ἡ ἀπιστία του προήρχετο μᾶλλον ἐκ τῆς ἀγνοίας, ἢ ἐκ τῆς ἀπιστίας, ἢν εἶχε περὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, καθὼς καὶ ἐκ τῆς ὀλιγωρίας, ἢν ἐδείκνυε πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν θρησκείαν. Ἐσπέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος, ἐνῶ ἐπέστρεφον εἰς τὸ χωρίον των, ὁ Θεόδωρος ὠμίλει περὶ θρησκείας εἰς τὸν φίλον του, ὅστις τὸν ἠκούετο χωρὶς νὰ δείξῃ ἀποστροφὴν καὶ ἀπέχθειαν. — Ἐπεθύμουν πολὺ, ἔλεγεν ὁ Ἀλέξανδρος, νὰ ἔχω τὴν πίστιν σου· οὐστὶχῶς ὁμῶς δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον σὺ πιστεύεις, καὶ ὅσάκις ἠθέλησα νὰ σκεφθῶ περὶ θρησκευτικῶν ζητημάτων, μυρία ἀμφισβολαὶ ἐγεννήθησαν εἰς τὸν νοῦν μου· ὡς ἐκ τούτου ἀπεφάσιξα νὰ μὴ σκέπτομαι πλέον εἰς τοιαῦτα ζητήματα, καὶ ἄς γείνη ὅ,τι θὰ γείνη. Ἐξακολούθῳ μόνον κατὰ συνήθειαν τοὺς τύπους, ὡς ἡ καλὴ μου μήτηρ μ' εἰδὼξεν ὅτε ἤμην μικρὸς, χωρὶς νὰ ταράττω περισσότερο τὴν διάνοιάν μου. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ μὲ καταδικάσῃ βεβαίως, διότι δὲν πιστεύω ὅσα σὺ πιστεύεις. Οὕτω πως διελογίζετο ὁ Ἀλέξανδρος, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι ὁ Θεὸς, ἀφοῦ ἐπροίκισε τὸν ἄνθρωπον μὲ νοῦν καὶ συνείδησιν, δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος πάντοτε νὰ θαυματουργῇ, ὅπως πείσῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ πιστεύωσιν εἰς τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου. Εἰς τοὺς ἐνδοιασμοὺς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ Θεόδωρος ἔλεγεν εἰς τὸν φίλον του. «Ἐλπίζω νὰ σὲ ἴδω μίαν ἡμέραν πιστὸν καὶ ἑνθερμον ὑπερασπιστὴν τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ὁ Θεὸς θὰ μεταβάλῃ βεβαίως τὴν καρδίαν σου καὶ περὶ τούτου εἶμαι ὑπερβέβητος». — Τὸ πᾶν εἶνε δυνατόν, ἀπεκρίνετο ὁ Ἀλέξανδρος, ἀλλὰ μετὰ τριάκοντα ἐτῶν ἀπιστίαν, χρειάζεται νὰ γείνη ἰσχυρὸν θαῦμα ὅπως μεταβάλω γνώμην. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ τὰ ζητήματα, καὶ ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων. Πεινῶ καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ φάγω. Ἄς εἰσελθῶμεν, ἕως ὅτου ἡ βροχὴ πύσῃ, εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον, ἀκολούθως δὲ θέλομεν ἐξακολουθήσει τὴν ὀδοπορίαν μας. Οἱ δύο φίλοι ἐδείπνησαν, καὶ ἐνῶ ἐπράτειο νὰ πληρώσωσι τὸν ξενοδόχον, ἠκούσθη φωνὴ ψέλλουσα γλυκὺ ᾄσμα. Ὁ Θεόδωρος, ὅστις ἠγάπα τὴν μουσικὴν ἐστάθη ὅπως ἀκουσθῆ, ἀλλὰ συγχρόνως ἠκούσθη ἡ ἀπότομος φωνὴ τοῦ ξενοδόχου, ἐπιβάλλουσα σιωπὴν εἰς τὴν αἰδῶν. Ἡ ἀγροικία αὐτῆς διαγωγῆς δυσπρόσθετος πολὺ τὸν Θεόδωρον, ὅστις δι' ἀποφασισ-

στικοῦ τρόπου λέγει εἰς τὴν αἰδῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ. «Συγγνώμην, ἐπανέλαθεν ὁ ξενοδόχος μὲ ὕψος ὑποταγμένου· εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ φαγγιτοῦ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος εἰς τοὺς ἐκατάς. Ἐάν ἀγαπᾷτε ν' ἠκούσῃτε τὴν μουσικὴν, δύνασθε νὰ μεταβῆτε εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνθα κίνοισι καὶ παίζουσιν».

Οἱ δύο φίλοι ἐξῆλθον πόρνευτα καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν ὀρισμένην αἴθουσαν, ὀδηγοῦντες μαζὺ των τὸ μικρὸν κορράσιον, τὸ ὅποιον ἔψαλλεν.

Ἡ κόρη αὐτῆς, περιβεβλημένη καλαιὸν τινα μανθῶν, ἀυπόδητος καὶ κόθυρος ἐκ τῆς βροχῆς, ἦτο μάλιστα δεκατοῦν ἐτῶν. Μολοντί ἔτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους, ἔψαλλε μόλα ταῦτα μετὸ χάριτος τὸ ἔξῃς ᾄσμα·

Εἶμαι τὸ χαμένο ἀρνάκι τὸ ὅποιον εἶρ' ὁ βοσκός. Εἶμαι τὸ ἔρρημο πουλάκι ὅπερ ἔσασ' ὁ Χριστός.

Ἐν τῷ τὸ κοράσιον ἔψαλλεν οὕτω, πάντες οἱ ἐν τῇ αἴθουσῃ εὐρισκίμενοι ἔπαυσαν τὰς ταραχώδεις αὐτῶν φωνάς, ὅπως ἀκούσωσι τὸ γλυκὺ ᾄσμα τῆς νεάνιδος. «Δυστυχῆς κορράσιον ἔειπεν ὁ Ἀλεξάνδρος, ὀποθήσκει ἐκ τοῦ ψύχους καὶ πιθανόν ἐκ τῆς πείνης. Δὲν δύναμαι νὰ βλέπω τοὺς μικροὺς αὐτῆς πίδακι γυμνοῦς». Καὶ λέγων ταῦτα ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ πλησίον ὑποδηματοποιεῖον, ὅπως ἀγοράσῃ ἐν ζεῦχος ὑποδημάτων, τὸ ὅποιον ὁμῶς ἐπρόσπερεν εἰς τὴν μικρὰν κόρην. Ἀκολούθως ἤρχισε μεταξὺ αὐτῶν ὁ ἔξῃς διάλογος·

- Πῶς ὀνομάζεσαι;
- Φεβρωνία, κύριε.
- Ποῦ ἔμαθες τὸ ᾄσμα, τὸ ὅποιον ἔψαλλες πρὸ ὀλίγου;
- Εἰς τὸ Κυριακὸν σχολεῖον, ἐνθα διδάσκειται τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ ἡ Κατήχησις.
- Βλέπω ὁμῶς ὅτι ὁ βοσκός, ὅπως λέγεις εἰς τὸ ᾄσμα σου, πὲ μεταγειρίζεται κάπως αὐστηρῶς, καὶ ὅτι πεινῆς, κρυώνεις καὶ εἶσαι ἄνευ ὑποδημάτων.
- Ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, ἡ Φεβρωνία ἐχαμήλωσε τὸ βλέμμα καὶ αἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς παρεῖλαν ἐγγύς πορφύρας. Ὅτε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος εἰσώπησεν, ἤνοιξε τοὺς δευδακρυμένους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπε·
- Νομίζω πῶς ὁ κύριος ἀπτετεύεται. Ἡ καλὴ μου μήτηρ μοῦ εἶχεν ἀναγνώσει μίαν φορὰν ἐν τῇ ἱερῇ Γραφῇ ὀραίαν τινὰ ὑπόσχεσιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ἵποίαν πολὺ ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ἀναγνώσω.
- Ἀκούσας ταῦτα ὁ Θεόδωρος ἐξῆγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ Εὐαγγέλιον ἐνθα ἀνέγνωσε τὴν ἐξῆς περικοπὴν· «Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε· μηδὲ τῷ σώματι, τί ἐδύσησθε· ἡ ψυχὴ πλείον τι ἐστί τῆς τροφῆς, καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος. Κατανοήσατε τοὺς κόρακας, ὅτι οὐ σπείρουσιν, οὐδὲ ἠερρίζουσιν· εἰς οὐκ ἐστί τσμεῖον οὐδὲ ἀποθήκη, καὶ ὁ Θεὸς τρέφει αὐτούς· πόσῳ μᾶλλον ὑμεῖς διαφέρετε τῶν πετηνῶν;...»

Κατανοήσατε τὰ κρίνα, πῶς ἀΐθεται· οὐ κατᾶ, οὐδὲ κήθει· λέγω δὲ ὑμῖν, οὐδὲ Σιδοῦ ἐν πάσῃ τῇ ἡμέρῃ αὐτοῦ περιβάλλεται ὡς ἐν ταύτων... Καὶ ὑμεῖς μὴ ζητεῖτε τί φάγητε ἢ τί πίητε καὶ μὴ μεμεριάζεσθε· ταῦτα γὰρ πάντα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου ἐπιζητεῖ· ὑμῶν δὲ ὁ πατήρ εἶδεν ὅτι χρεῖζετε ταύτων· πλὴν ζητεῖτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Λευκ. εἰ'. 29—31). Δὲν εἶναι, κόρη μου, ἡ ὑπόσχεσις αὕτη, περὶ τῆς ἵποίας λέγει· — Μάλιστα, Κύριε.

— Ἐν ταύταις, ἐπανέλαθεν ὁ Ἀλεξάνδρος, δὲν εἶναι ὁ Θεὸς ὅστις σὲ προσυλλάττει ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς βροχῆς καὶ σοὶ εἶδει τὰ ὑποδήματα ἕτινα φέρεις.

— Αὐτὸς ὁμῶς μοὶ ἐνέκινεσε τὴν ἰδέαν νὰ ἐξέλθω ἐκ τοῦ οἴκου μου τὴν ὥραν ταύτην καὶ μὲ αὐτὸν τὸν καιρὸν. Αὐτὸς μὲ ὀδήγησεν ἐπὶ καὶ μοὶ ἔδωκεν ἱκανὴν ἐξουσίαν ὅπως ψάλλω, καὶ διὰ τοῦ ἡσυχασμοῦ συνηθίσω τὰς καρδίας σας. Ἡ καλὴ μου μήτηρ μοὶ ἔλεγε πολλὰκις· Βλέπεις, Φεβρωνία, ὁ Θεὸς εἶναι τόσον ἀγαθὸς ὅστε, ἀπόταν θέλῃ νὰ εὐεργετήσῃ ἐν ἐκ τῶν τέκνων του, δὲν πράττει τοῦτο ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ διὰ μέσου ἄλλου, ἵνα ἀνταμείψῃ συγχρόνως δύο πρόσωπα, τὴν πράττοντα τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν δεχόμενον αὐτήν.

- Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ γνωρίσω τὴν μητέρα σου.
- Κύριε, γύτη ἐπήγεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς.
- Τί ἐννοεῖς νὰ εἶπῃς;
- Ὅτι δὲν εὐρίσκειται πλέον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἀλλ' εἶναι μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
- Ὁ πατήρ σου ζῆ εἰσέτι; τί ἔργον κἀμνε;
- Μετῆρχετο ἄλλοτε τὸν κτίστην, ἀλλὰ περὶ ἐκ τῆς στέγης οὐκ εἶναι τινός, ἔθραυσε τὸν πύδα του καὶ ἐκτοσε ἐμνε χαλός. Τῶσ, εἰδὲ νὰ κερδίῃ τὸν ἄρτον του, παίζει ὄργανόν τι, ἀλλὰ πρὸς τὸ πορὸν εἶναι κλιθήρης.
- Εἶναι πολὺ περιέργος ἡ θρησκεία τῆς, λέγει ὁ Ἀλέξανδρος, στραφεὶς πρὸς τὸν φίλον του. Ἐξὸ ὀδύκηνος οὐκογένεια ἀφωπιωμένη εἰς τὰ θεῖα, καὶ ἐν ταύτοις ἡ μήτηρ τῆς ἀπέθανεν, ὁ πατήρ τῆς εἶναι χαλός καὶ ἀσθενής, ἡ δὲ κόρη φιλίνεται φθισικὴ καὶ πύσγουσα. Ὡ, βεβαίως ἡ θρησκεία αὐτῶν δὲν εἶναι ἀξιοζήλευτος. Ἐγὼ εἶμαι, ὡς βλέπεις, ἄπιστος, καὶ ἐν ταύτοις εἶμαι πλούσιος καὶ εὐτυχής. Τί λέγεις σὺ μικρὰ μου κόρη;
- Σὺς ἐπαναλαμβάνω, ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἤκουσα νὰ λέγῃ συγχρόνως ὁ πατήρ μου. Φεβρωνία, μὴ φθονῆς ποτε τοὺς πλουσίους. Αὐτοὶ εἶνε μεμακρυσμένοι ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ εἶνε ἄξιοι οἴκτου καὶ εὐσπλαγγνίας. Εἶμεθα εὐτυχέστεροι αὐτῶν, ἔστω καὶ ἂν παύκεται ν' ἀποθάνωμεν ἐν τῇ δυστυχίᾳ. Μετὰ τὴν βραχέτην ταύτην ζωὴν ὑπάρχει ἡ αἰωνιότης· ἐάν ἤμεθα μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ κερουσῇ ζωῇ, θὰ εἶμεθα αἰωνίως εὐτυχεῖς ἐν τῇ μελλούσῃ. Ἡ πρόσκαιρος αὕτη ὀλιψὶς θέλει μεταβληθῆ εἰς παντοτεινὴν χαρὰν.
- Ὡ, αὐτὰ τὰ ὅποια λέγεις, εἶνε προλήψεις, φανατισμοί.
- Ὡ πρὸς Θεοῦ, μὴ ὁμιλεῖτε οὕτω. Εἶδον ἀποθνήσκουσαν τὴν καλὴν μου μητέρα, καὶ οὐδέποτε εἶδον αὐτὴν τόσον χαρούμενην, ὅσον εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου τῆς. Ἄγαπητή μου Φεβρωνία, μοὶ ἔλεγεν, ἐγὼ μεταβαίω εἰς τὴν

αίωνιότητα, δηλαδή εις τὴν διαμονὴν τῶν δικαίων, ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στενογμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος. Μάθε καὶ σὺ νὰ ὑποφέρῃς ὀλίγον, καὶ θὰ εἴμεθα ἡνωμένοι παντοτεινά. Μήτηρ ἀποθήκησους οὐδέποτε ψεύδεται.

— Καὶ ἡ μήτηρ μου ἐπίσης, ἐκέφηθ' ὁ Θεόδωρος, παρεκάλεε πάντοτε διὰ τὴν σωτηρίαν μου, καὶ εἰς τὴν σκέψιν ταύτην ἐν ἔσχατον ἔρρευσε ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— "Ὡς ἴδωμεν, κέρη μου, πεινᾶς, κρυώνεις, ὁ πατήρ σου εἶνε ἀσθενὴς καὶ πιθανόν νὰ ἔχη ἀνάγκη πολλῶν πραγμάτων. — Ἄφ' ἑμοῦ, εἶπεν ἀκολουθῶς πρὸς ἐκείνους, εἴτινες εὐρίσκοντο εἰς τὴν στήθουσαν, προτείνω νὰ κώμωμεν ἔρανον ὑπὲρ τῆς πτωχῆς Φεβρωνίας. Εἰπὼν ταῦτα, λαμβάνει τὸν πλῆθον του, καὶ ἀποῦ ἔρριψεν ὁ πρῶτος μερικὰ νομίσματα, τὸν παρουσιάζει εἰς τοὺς ἄλλους, ὅτινες προσφέρουσι κατὰ σειράν τὸν ὀβολόν των.

Ἡ Φεβρωνία λαμβάνουσα τὰ νομίσματα ἔκλειεν ἀπὸ χάραν, ἀκολουθῶς ἀποτείνουσα τὸν λόγον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον λέγει:

— Βλέπετε, Κύριε, ὅτι ὁ καλὸς μου βοσκὸς δὲν μὲ ἐλησμόνησε!

— Κέρη μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἀλέξανδρος· ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω τὸν πατέρα σου καὶ νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ ἑμέσως. Ἄς ὑπάγωμεν.

Οἱ δύο φίλοι λαθόντες μεθ' ἑαυτῶν τὴν μικρὰν κέρην διηυθύνθησαν πρὸς τὴν κατοικίαν της. Ὁ πτωχὸς κτίστης κατέφειε τὸ ἀνάγειον καλοῖός τινος οἰκίας, ὅπερ ἦτο ἐπιθεμιόνον εἰς τὴν βροχὴν καὶ εἰς τὸν ἀνεμον. Ἀχρύνος τις σάκκος, τράπεζα τετριμμένη καὶ ἐν μουσικῶν δογανῶν ἀπετέλουεν διὰ τὰ ἐπιπλα τῆς κατοικίας ταύτης. Ἐν στεάρινον κερὶον, προσκεκολλημένον ἐπὶ τῆς τραπεζῆς, ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς τὸ μικρὸν αὐτοῦ δωμάτιον. Ἐπὶ τοῦ ἀχρύνου σάκκου ἐκόιτετο ὁ πατήρ τῆς Φεβρωνίας ἰσχνός καὶ καταβεβλημένος. Μόλον ὅτι ἔκασθεν ὑπερβολικῶς, εἶχεν ὅμως τὸ πρόσωπον γαλήνιον καὶ τὸ μεδίωμα εἰς τὰ χεῖλη. Οἱ δύο φίλοι ἔμειναν εἰς τὴν θύραν ὡστε ὁ ἀσθενὴς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ αὐτούς.

— Πότερ μου, ἀνέκραξεν ἡ Φεβρωνία ἀσπαζομένη τὸν πτωχὸν ἀσθενῆ, εἶχες δικαίον νὰ λέγῃς ὅτι ὁ Θεὸς σοὶ ἐπέπεσε τὴν ἰδέαν νὰ μὲ κάμῃς νὰ ἐξέλθω. Βλέπε πόσα χρήματα ὁ καλὸς μας Πατήρ μᾶς ἔπεμψεν.

Λέγουσα ταῦτα, θέσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀσθενοῦς τὰ νομίσματα ἅτινα εἶχε συνάξῃ.

— Ἄφες με, νὰ τρέξω ἑμέσως ὅπως σοὶ φέρω ὀλίγον ζωμόν.

— Κέρη μοι, ἐπανέλοθεν ὁ ἀσθενὴς, εὐχαριστήσας τὸν Θεὸν διὰ τὴν πρόνοιαν ἣν ἔλαθεν ὑπὲρ ἡμῶν;

— Ὅχι, πάτερ μου, δὲν ἔλαθα τὸν καιρὸν.

— Λέγε μᾶλλον ὅτι δὲν σοὶ ἐπήλθεν ἡ ἰδέα. Ἄς εὐχαριστήσωμεν λοιπὸν ἀμφοτέροι αὐτόν.

Καθῶς τότε ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἀπέτεινε ἐνθερμῶν προσευχῶν πλήρη πίστεις καὶ εὐχαριστήσας διὰ τὴν ἀπροσδόκητον βοήθειαν, ἣν ὁ Θεὸς τῷ ἐπέμπε. Ἀκολουθῶς ἠρώτησε τὴν Φεβρωνίαν ἐὰν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος ἐντὸς τοῦ δωματίου, καὶ μαθὼν ὅτι ἦσαν οἱ εὐεργεταί του, λέγει μετὰ συγκινήσεως πρὸς αὐτούς:

«Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογῆται καὶ νὰ σᾶς ἀνταμείψῃ διὰ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ἐκάμετε εἰς τὴν κέρην μου.»

(Ἐπειτα τὸ τέλος).

Ἡ ΤΡΟΦὴ τοῦ Σώματος καὶ τῆς Ψυχῆς

Ὁ ἄνθρωπος, τὸ εὐγενέστατον τοῦτο καὶ ἄωτον τοῦ Παναγόθου Θεοῦ δημιούργημα, συνίσταται ἐκ δύο οὐσιῶν, ὧς ἀδιαφύρων καὶ ἀντιθέτων, τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Τὸ μὲν σῶμα εἶνε ὕλικόν, φθαρτὸν καὶ ἐπιεικῆρον. Ἐπλάσθη ἐκ τοῦ χόσος. Ἡ δὲ ψυχὴ εἶνε πνευματικὴ, ἄβυστος, ἀφθαρτος καὶ αἰώνιος. Ἐδημιουργήθη διὰ τοῦ ἐμφυσήματος τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ. Τοῦτο μαρτυρεῖ τρανῶς ἡ ὑγιὴς φιλοσοφικὴ περὶ ἀνθρώπου ἔρευνα, πρὸς ἣν πάντως συμφωνεῖ καὶ ἡ Ἁγία Γραφή, ἐξ ἧς ρέει ἀμφιλοφῶς τὸ καθῆκόν νόμα τῆς υγιαινούσης διδασκαλίας. «Διπλοῦν τοῦτο τὸ ζῶον, ὁ ἄνθρωπος, λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, ἐκ δύο συγκεκλιμένων οὐσιῶν, τῆς μὲν αἰσθητῆς, τῆς δὲ νοητῆς, ψυχῆς λέγω καὶ σώματος, καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῆ τὴν συγγένειαν ἔχων» (ὁμιλ. 64 τομ. 6). Ἐκατέρω τῶν δύο τούτων οὐσιῶν ἔχει ἀνάγκη καὶ διαφύρου τρεφῆς· καὶ καθὼς τὸ ὕλικόν σῶμα ἀναπτύσσεται καὶ αὐξάνει σὺν τῷ χρόνῳ διὰ τῆς ὕλικης τροφῆς, ἄνευ δὲ ταύτης μαρμίνεται, σθίνονται, ἐκλείπει, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ ἢ τὸ πνεῦμα ἀναπτύσσεται καὶ συντηρεῖται δι' ἀνάλογου πνευματικῆς τροφῆς, ἄνευ δὲ ταύτης μαρμίνεται, ἀποθνήσκει τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ζωὴν.

Ὁ ἄνθρωπος κατὰ ταῦτα, ἔχων ἀνάγκη διαφύρου τροφῆς πρὸς ἄρμονικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ τε σώματος καὶ πνεύματος, ἀρεῖται νὰ ἔχη ἀληθῆ γινώσκιν ταύτης, ἵνα φεύγῃ μὲν τὴν βλαβερὰν, λαμβάνῃ δὲ τὴν καθῆκόν καὶ ἀρμυζούσαν. Ἡ ψυχὴ εἶνε ἀνωτέρα τοῦ σώματος, καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἡ τροφή καὶ ἀνάπτυξις τοῦ σώματος δεόν ὡς κυριώτατον σκοπὸν νὰ ἔχη τὴν ὠφέλειαν ταύτης, ἥτις συνίσταται ἐν τῇ κατὰ Θεὸν μορφώσει. Ἄλλως μεταβάλλονται οἱ ὄροι· γίνεται σύγχυσις ὀνομάτων καὶ πραγμάτων.

Ἐνεκα τῆς μεγίστης μεταξὺ σώματος καὶ ψυχῆς ἀλληλεπιδράσεως, ὁ ἄνθρωπος, καὶ δὴ ὁ χριστιανός, εἶνε θεωρεῖ ἄλλοφρον τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς τοῦ σώματος. Ἡ υγιεινὴ διδάσκει περὶ τῶν υγιεινῶν καὶ μὴ τροφῶν πολλά, καὶ ἡ υγεία τοῦ σώματος εἶνε πολυτιμωτάτη ὑπὸ πᾶσαν ἱεράν, καὶ αὐτὴν ἐπι τὴν ἠθικὴν. Νοῦς υγιὴς ἐν σώματι υγιεῖ, ἔλεγον ὀρθότατα οἱ ἀρχαῖοι. Τὸ σῶμα τοῦ χριστιανοῦ δὲν εἶνε, πολλοῦ γε δεῖ, ἄξιον περιφρονήσεως, ὡς ἐδίδαξαν καὶ ὑπεστήριζαν, πάλαι τε καὶ νῦν, ἀλλ' ἰδιαιτέρως μερίμνης καὶ περιποιήσεως καὶ φροντίδος διὰ τῶν νομίμων κέλιπτε μέσων πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ, διότι δὲν εἶνε ἐναντίον τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀναπτύξεως· εἶνε ἀναγκαῖον αὐτοῦ συστατικόν. Ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὴν καθῆκόν χριστιανικὴν θεωρίαν, δὲν ἀποτελεῖται μόνον ἐκ τοῦ πνεύματος ἢ τοῦ σώματος· εἶνε τὸ συναμφότερον. Διὰ τοῦτο ἀποβαίνει νὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκᾷ ἐν αὐτῷ (Α' Κορθ.) καὶ ἐν

τῷ μέλλοντι βίῳ τὸ σῶμα ἢ ἀνοστή καὶ λάμψῃ μετὰ τῆς ἀθανάτου ψυχῆς. Ὁ ἀφθαρτοποιηθῆ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Ὅρπει κατὰ ταῦτα ὁ ἄνθρωπος νὰ λαμβάνῃ τροφῆς καθαρὰς καὶ οὐχὶ βλαβερὰς καὶ δηλητηριώδεις. Ἀλλὰ καὶ ἡ νηστεία εἶνε ὠφελιμωτάτη ὑπὸ τε ὕμεινῃν καὶ ἠθικῇ ἐποψῆν. Ἡ νηστεία ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὡς μίαν τῶν χριστιανικῶν ἑρετῶν, ἣν οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου τούτου ἤμισα θέλουσι νὰ δεχθῶσι. Πολλὰ ἀσθενεῖαι προέρχονται ἐκ πολλῶν τροφῶν καὶ τῆς τρυφῆς καὶ ἐκ τῆς συνεχοῦς κρεωφαγίας. Ἡ νηστεία μετὰ τῆς προσευχῆς, ἥτις εἶνε ὁμιλία τις μετὰ τοῦ Θεοῦ, εἶνε ἰσχυρότατον ἐκπλόν κατὰ τοῦ Σατανᾶ, ὅστις αὖς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζιτῶν πύλα καταπίῃ καὶ κατὰ τῆς σαρκῆς. Διὰ τῆς ἀληθοῦς καὶ κατὰ Θεὸν νηστείας κατενιάζονται, ὡς εἶπεῖν, τὰ πάθη καὶ αἱ ὄρμαι τῆς σαρκῆς, καὶ διευθύνεται ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τῆς βουλήσεως καὶ τοῦ νοῦ, σὺν τῷ τῷ ἠθικῷ σκοπῷ καὶ προορισμῷ, ὃν ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν τῷ κόσμῳ ὁ ἀληθὴς ἄνθρωπος (πρὸς Βασιλ. Σειλευκ. λογ. εἰς τὸ ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν...). Ἡ σὰρξ ἀρεῖται νὰ ὑποταγῆ ὑπὸ τὸ πνεῦμα, καὶ ὁ ἀληθὴς χριστιανός, ὅστις δεόν νὰ στχυρώσῃ τὴν σὰρκα σὺν τοῖς πεσθῆμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις, δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τούτου καὶ δι' ἄλλων μέσων, μάλιστα δὲ τῆς κατὰ Θεὸν νηστείας, ἥτις κατενιάζει μὲν τὸ σῶμα, ἀλλ' ἄνοπτεροὶ τὸ πνεῦμα ἐν τῇ χάρᾳ τῆς πνευματικότητος. Ἡ νηστεία κατὰ ταῦτα εἶνε μέσον ἠθικῆς ἐξαγνίσεως καὶ καθάρσεως, διότι ἐπιφέρει πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν μνήμην τῶν ἀμαρτημάτων καὶ τὴν ἠθικὴν ἐκείνην κατάνυξιν, ἥτις εἶνε ὡς μέγιστα ὠφελίμος ἐν τῇ ὁρῇ τῆς μετανόας καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ. Ἡ ἀληθὴς καὶ κατὰ Θεὸν νηστεία εἶνε καὶ ἐκδηλωτικὴ πένθους καὶ λύπης ἐπὶ ταῖς ἰδίαις ἀμαρτίαις, καὶ διὰ τοῦτο εὐάρεστος τῷ Θεῷ ὡς δεικνύουσι πολλὰ τῆς τε Π. καὶ Κ. Διαθήκης παραδείγματα. Οἱ Νινευῖται μετανοήσαντες διὰ τοῦ κτύπου τοῦ προφήτου Ἰωνᾶ καὶ ἐπιστρέψαντες εἰς Θεὸν, ἔπεσον ἐν τῷ κλαυθμῷ καὶ τῇ νηστείᾳ, καὶ ἐσώθησαν οὕτω ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. ἌΤάδε λέγει Κύριος· ἐπιστρέφητε πρὸς με ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν ἐν νηστείᾳ καὶ ἐν κλαυθμῷ... καὶ ἐπιστραφήσομαι πρὸς ὑμᾶς καὶ ἐλεήσω ὑμᾶς καὶ δεξάσομαι ὑμᾶς (Ἰων. καὶ 6') διότι ἡ τοιαύτη νηστεία εἶνε ἐκδηλωτικὴ ἐσωτερικῆς διαθέσεως καὶ λύπης ἐπὶ ταῖς ἰδίαις ἀμαρτίαις, καὶ οὐχὶ κατὰ τύπον καὶ συνήθειαν, ὡς γίνεται, ὡς μὴ ὠφελε, συνήθως νῦν. Αἱ κατὰ τύπον γινόμεναι νηστείαι καὶ προσευχαὶ δὲν φέρουσι τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, οὔτε εἶνε εὐάρεστοι τῷ Θεῷ. Εἶνε καθαρὰ ὑποκρισία, ἣν τασοῦτον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκαυτηρίασε καὶ κατεκεράνωσεν. Ὁ ἄνθρωπος ἀναντιρρήτως ἔχει ἀνάγκη τρεφῆς πρὸς διατήρησιν καὶ αὐξήσιν τοῦ σώματος. Ἡ τροφή εἶνε ἀναγκαῖοτάτη. Ἡ ἀσιτία εἶνε ἀντικρὺς αὐτοκτονία. Ἡ τρυφή ὅμως καὶ πολυφαγία καὶ πολυπασία δὲν εἶνε ἠθικῶς ἀδιάφοροι. Εἶνε βλαβερὰ ὑπὸ τε ὕμεινῃν καὶ ἠθικῇ ἐποψῆν. Διὰ τῆς τρυφῆς τὸ σῶμα δὲν ἀποκτᾷ ἰσχυρὸν ὀργανισμόν, γίνεται τούναντιον εὐπαθὲς, νοσῶδες καὶ ἀνίκανον εἰς πᾶσαν ἐργασίαν. ἌΤί οὐκ ἐργάζεται κακὸν ἢ τρυφή; λέγει ὀρθῶς ὁ

Ἱ. Χρυσόστομος, χεῖρας ἐξ ἀνθρώπων ποιεῖ καὶ χεῖρων χεῖρους. Ὁ μὲν γὰρ χεῖρας βραχύνει ἐγκλινοῦνται καὶ κόπρω ποθεῖται, αὐτοὶ δὲ ἐκείνης βραχυνοτέρων σκεῖται τράπεζαν, αἵτις ἐπιποῦν ἄθροιστος καὶ πρηνέμενος ἔρωτος» (ὁμιλ. ΝΖ' 8' καὶ Ναθ.).

Ὁ Χριστιανισμός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Νωσοῦκὸν νόμον, θεωρεῖ τὰ πάθη καθαρὰ καὶ ἐπιτερεῖ τὴν βρῶσιν πασῶν τῶν τροφῶν. «Πάντα καθαρὰ τοῖς καθαρῶσι». Ἡ τροφή, εὐδαιμόνη, δὲν εἶνε ἐσθλὸς καὶ βλαβερῆς. Ὅρπει ὅμως ὁ Χριστιανός, μετὰ λυμῆν τῆς τροφῆς, νὰ εὐχαριστῇ τῷ πανηγύθῳ Θεῷ, ὅστις παρέχει τὰ ἀγαθὰ Αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς εἶνε ὁ δημιουργὸς ἅμα καὶ κτιστὸς τοῦ κόσμου. Ὁ Χριστιανός, ὅστις δὲν εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ μεταλήσει τῆς τροφῆς, θεωρεῖται μακρὴν ἀχρηστία πρὸς τὴν ἄπειρον Αὐτοῦ ἀγαθότητα.

Ἡ τροφή μεταβάλλεται ἀναλόγως τοῦ κλίματος καὶ τῆς ηλικίας καὶ τῆς κρῆσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πρόνησις εἶνε ὁ δὴγῆς ἐν τῇ ζητήματι τούτῳ, διότι ἡ τροφή εἶνε μέσον τῆς συντηρήσεως τοῦ σώματος καὶ τῆς ἐπιπέου ζωῆς, χάριν τοῦ ἠθικῶς ὠφελοῦ σκοποῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Ἱερὸς Βασίλειος ζοῖστα περὶ τούτου λέγει τάδε: «Ἐγκράτειον δὲ λέγομεν, οὐ πόντως τὴν παντελῆ ἀπογῆν τῶν βρωμάτων (τοῦτο γὰρ θεία τις ἐστὶ διάλυσις), ἀλλὰ τὴν ἐπὶ καθαιρέσει τοῦ φρονήματος τῆς σαρκῆς πρὸς τὸν τῆς εὐσεβείας σκοπὸν ἐπιτετηδευσμένη ἀπογῆν ἡλέων» (Ἱερὸν κατὰ κλάτος ὁρ. ΙΓ'). Τοῦτο δεόν νὰ κατονοηθῆ ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, ὧν πολλοὶ νομίζουσιν ὅτι ἡ ἀπεγῆ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς τροφῆς καθ' ἑαυτὴν εἶνε μεγάλη ἀρετὴ, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν υγιεινὴν δὲν γέγονται κρείτος κατὰ τὰς τακτὰς νηστησίμους ἡμέρας, καίπερ ὄντες ἀσθενεῖς καὶ πάσχοντες. Ἄλλοι πάλιν πληροῦσι τὴν τράπεζαν πολυποικίλων διεργητικῶν φαγητῶν, καὶ ἡ τεσπερακοστή γίνεται ἀφοροῦν νὰς ἡδυτοῦς ὡς λέγει ὁ Ἱ. Αὐγουστίνος (Serm. 211 «nonne voluptatis occasio»)

Ἡ ψυχὴ εἶνε ἀσχηματικὸν ὄσον, ἀνωτέρα τοῦ σώματος· διὰ τοῦτο οὐ μόνον ἀρεῖται τοῦτο, ὡς ἐφθῆμεν εἰπόντες, νὰ ὑποτάσσεται διὰ τῆς ἐν μέτρῳ νηστείας καὶ τοῦ ὑποκριασμοῦ, τῆς ἐργασίας, τῆς γυμναστικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκη νὰ θυσιάζεται χάριν ἠθικῶν καὶ ὠφελοῦ σκοποῦ, χάριν τῆς πίστεως ἢ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς κοινωνίας, ὡς πολλακίς διδάσκει ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ὁ Θεὸς ἀνθρώπος ἡμῶν Σωτήρ.

Πολύκαρπος Ἱ. Συνοδινός Ἱεροκλήρως

ΔΗΛΩΣΙΣ

Θερμῶς παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. ἀνταποκριταὶ καὶ συνδρομηταὶ μας, πρὸς τοὺς ὀπισθοὺς τελευταίους ἐλάβομεν τὴν τιμὴν νὰ στείλωμεν ἐπιστολὰς μας, νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰ γραφόμενά μας καὶ θέλωμεν τοῖς ἀρεῖται μεγάλῃν χάριν.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΝΟΥΝΤΑΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΚΡΙΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια και τέλος)

Ἡ πτώσις τοῦ ὑποκριτοῦ.

Πολλοὶ οἱ πειρασμοὶ καὶ οἱ θανάσιμοι τοῦ βίου ἔλαβον ἐνορέτους ἀνθρώπους νὰ πέσουν. Καὶ τότε οἱ πολυπραγμονοῦντες διὰ τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ λέγουσιν· διὰ τὸ Θεὸς ἐπέτρεψε πειρασμοὺς ἀνωτέρας τῶν δυνάμεων ἀνθρώπων ἀνδρῶν καὶ τοὺς ἄφηκε νὰ νικηθῶν ἀπ' αὐτούς· Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶνε δύσκολος. Ἐν καιροῖς, ποῶς γνωρίζει τίς εἶνε ποταμιατικῶς ἐνόρετος· Μόνος ἐκεῖνος, ἡστικὸς ἐπὶ τὴν καρδίαν τοῦ καθενὸς καὶ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἡγήσῃ ἅλα τὰ ἔσχατα αὐτοῦ. Ὁ δὲ ἔσχατος ἐνόρετος, καθὼς ἐνεμιζέτο ἀπὸ τοὺς ἀγαθούς, πολὺ πιθανὸν νὰ ἦτο ὑποκριτής· διότι δὲν εἶνε σπάνιον ποῦν μα οἱ νομιζόμενοι καλὸι νὰ εἶνε πονηροὶ ἀπὸ ὄλους. Τί λοιπὸν κρίνει τὸν Θεόν, διότι τόσα ἄφηκε νὰ πέσῃ ὁ δίκαιος, ἀπὸ τοῦ ἴσου οὔτε δοσὰ ἀντίου ἡμῶν οἶτι νὰ κρύψῃ τὸν λύκον, οὔτε ἡστικῶτα ἐξωτικῶν τῶν ἐπιτοῦ τόφου μολυσμῶν; Τοιοῦτοτρόπως ὁ ὑποκριτής δὲν ἔπεσε διὰ τοῦ πειρασμοῦ, διότι πεπνυμένος ἦτο ἀπὸ πρῶν, νὰ εὐλογῶμεν δὲ χρεωστούμεν τὴν θέλαν δικαιοσύνην. ἦτις ἔκαμε νὰ τοῦ ἀφαιρηθῇ τὸ προσωπεῖον καὶ νὰ ξεσκεπασθῇ.

Ἡ πτώσις τοῦ ὑπερηφάνου.

Ἄλλ' ὡς ὑποθέσωμεν ὅτι πειρασθεὶς ἔπεσε ἀνθρώπος, ἡστικὸς δὲν ἦτο ὑποκριτής, εἶπε δὲ ποταμιατικῶς ἀρετής. Σὺ ὁ κρίνων τὸν Θεὸν ἠξέουρις ἄρα γε ἂν οὗτος ἐπηρεάτο τὴν βίβιν καὶ τὴν κορωνίδα ἀμα τῶν ἁρετῶν, τὴν ταπεινοφροσύνην· διὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ πίπτουν διὰ πειρασμῶν οἱ ἀλαζόνες καὶ ἐγωιστὰι ἐνόρετοι, διὰ νὰ μάθουν ἦτι τὰς ὑπαρχούσας ἀρετὰς τῶν ἐγρεώστων ὄχι εἰς τὴν ἰδικὴν τῶν δυνάμιν, ἀλλ' εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ· οὐδὲ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι καλῆτερον εἶνε νὰ ἐπαυρώμεθα διὰ τὰς ἀρετὰς μας παρὰ νὰ ταπεινοσοφώμεν ἐν τῇ πτώσει μας. Ὁ λέγων τοῦτο ἀγνοεῖ τῆς ἀλαζονείας τὴν ζημίαν καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης τὸ κέρδος. Ἄρετὴ ἀλαζονευομένη διόλου δὲν εἶνε ἀρετὴ. Ἀλλὰ καὶ ἂν εἶνε, γρήγορα θὰ ἐμπέσῃ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπώλειαν. Διότι ὁ εὐτυχῶν ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ του, ἐν δὲν πάθῃ τίποτε δεινόν, ποτὲ δὲν θὰ ἀίσθανθῇ τὴν παρανομίαν του, ἀλλὰ καὶ θὰ αὐξήσῃ τὴν κακίαν του καὶ θ' ἀποθάνῃ ἐρημος ἀπὸ ἀρετὴν πραγματικὴν καὶ σιζούσαν· εἰμ' ἀπ' ἐναντίας ἂν τῷ ἐπέβῃ πτώσις φανερά, ἔχῃ δὲ νοῦν, καὶ δὲν ἦνε ὄλις διόλου τυφλωμένος ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν, θὰ σηκωθῇ καὶ θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ θὰ μάθῃ νὰ μετριοφρονῇ· ὥστε οὕτω ἐδῶ ἔχομεν δίκαιον ἐπικρίνοντες τὴν

δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ σκανδαλιζόμενοι ἐξ ὧν ἐπιτρέπει νὰ γίνωνται.

Ἡ πτώσις τοῦ κενόδοξου.

Ποῦ ἀκόμη ἠξέουρις, ἂν ὁ ἀπὸ σὲ νομιζόμενος ἐνόρετος, διὰ τὸν πειρασμὸν καὶ τὴν πτώσιν τοῦ ὁποῦ αἰτιάσαι τὸν Θεόν, ποῦ ἠξέουρις ἂν αὐτὸς δὲν ἦνε ἀνθρώπος κενόδοξος; Ἡ δὲ κενόδοξια, καθὼς ἀνεμος ὀρηκτικῶς, ἐκδιώκει μὲ τὸ φύσημά της ὄλους τῆς ἀρετῆς τοὺς θησαυρούς, καὶ κενώνει τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὰ καλὰ, τὰ ὁποῖα ἐσύνηξε μὲ πολλοὺς ἰδρωτάς καὶ κόπους. Διότι εἶνε πολλοὶ, οἱ ὁποῖοι φαίνονται ὅτι ὑπομένουν πολλὰ διὰ τὴν ἀρετὴν, καὶ πράγματι ὑπομένουν, δὲν τὸ κόμουν ἡμῶς πρὸς τὸν Θεὸν ἀποβλέποντες, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων ὑπόληψιν καὶ τιμὴν. Καὶ διὰ τοῦτο ἠφίνονται νὰ περιπέσουν εἰς πειρασμὸν, διὰ νὰ στερηθῶν τὴν ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὑπόληψιν, ὁ ἔρος τῆς ὁποίας τοὺς ἔκαμε τίποτε νὰ μὴ κερδίζουν ἀπὸ τοὺς ἀγωνάσιων, μαθόντες δὲ ὅτι ἡ δόξα τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε διαρκεστέρη ἀπὸ τῆς χάριτος, νὰ προσέγῃ τοῦ λοιποῦ μόνον εἰς τὸν Θεόν, καὶ χάριν αὐτοῦ ὅλα νὰ ἐνεργῶσι.

Καὶ ἄλλοι δὲ πρὸς τοῦτο εἶνε λόγοι, εἰς ἡμᾶς μὲν ἀφανεῖς, εἰς δὲ τὸν Θεὸν γνωστοί, διὰ τοὺς ὁποῖους πειραζόμεθα καὶ εἰς δοκιμασίας καὶ συμφορὰς περιπίπτομεν. Καὶ μὲ τὴν πεποθῆσιν ὅτι ἡ θεία δικαιοσύνη ὅλα πρεπόντως κάμνει καὶ πρὸς τὸ συμφέρον μας, καὶ ὅταν γνωρίζωμεν τοὺς λόγους τῆς ἐνεργείας της, καὶ ὅταν τοὺς ἀγνοῶμεν, τοῦτο ἂς κάμνωμεν ἀντὶ νὰ δυσανασχετῶμεν διὰ τὰ γινόμενα, ἂς εὐχαριστῶμεν. Διότι τοῦτο ἀρμύζει εἰς ὑπέρβειον εὐγνωμόνας.

ΝΕΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ Σ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΙ ΗΛΕΙΑΣ

Τὸ ἐλληνικὸν κοινοβούλιον, ὡς νὰ μὴ τῷ ἤρουν τόσα ἄλλα δεινὰ, εἶχεν ὑποστῆ καὶ τὴν κατασυγῶν νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τοῦ βήματός του συνηγορία τοῦ μασπονισμοῦ, συνοδευθεῖσα καὶ ἀπὸ ἐπίκρισιν κατὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν καὶ Ἡλείας κ. Ἱεροθέου διὰ τὴν γνωστὴν ἐνεργείαν του ἐν τῷ μασπονισμῷ ἡγήματι Πατρῶν. Ἐντεῖθεν προτραπεί οὗτος νέαν ἐπηθύονεν ἐγκύκλιον ἐπιστολὴν πρὸς τὸ ὀρθόδοξον πνευματικὸν ποίμνιον του, ἐν ᾗ ἐνδιατρίβει περὶ τὴν συγκριτικὴν ἐξέτασιν ἡστικισμοῦ καὶ μασπονισμοῦ καὶ καταδεικνύει τὴν ριζικὴν καὶ ἀδιόλλακτον ἰσότην ἐν τῷ ἐν τῷ.

Πρῶτον σημείον τῆς συγκρίσεως ἐλήφθη τὸ περὶ Θεοῦ. Δεύτερον τ' περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τρίτον ἡ ἀγάπη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἰσότητος. Τέταρτον ἡ ἀγάπη τῆς ἀδελφότητος. Πέμπτον ἡ ἀρχὴ τῆς ἐλευθερίας. Ἑκτον ἡ ἀρχὴ τῆς πορησίας καὶ τῆς εὐκρινείας. Ἐβδομον ἡ ἀρχὴ τῆς εὐποίας καὶ τῆς ἀγοσεργίας. Ὅγδοον οἱ ὄροι κατὰ τοὺς ὁποῖους προσλαμβάνει καὶ ἀναγνωρίζει ἡ ἡστικὴ Ἐκκλησία τὰ μέλη της, καὶ ὁ μασπονισμὸς τὰ ἰδικά του.

Ἡ ἀντιπαροβολὴ αὕτη καὶ ἡ σύγκρισις γίνεται κατὰ τρεῖς ἄνθρωπον λίαν σαφῆ, μεθοδικῶν, ἐναργῆ, πειστικῶν, ὡς συμπέρισμα δ' αὐτῆς ρυθικόν, ἀβίαστον, ἄρκεστον, ἐπιβέβηται τὰ ὅτι ἄστικε γίνεται μασπονισμὸς, γίνεται ἡστικισμὸς, πᾶσι τοῦ νὰ εἶνε ἡστικισμὸς, καὶ ἡστικισμὸς ὁμοίως ἐπιβέβηται ὅτι ἔχει, ἂν δὲν πύτῃ τελείως τοῦ νὰ εἶνε μέλος τῆς μασπονίας, ἂν δὲν μετανοήσῃ καὶ ἂν δὲν ἐξομολογήσῃ καὶ συγχωρηθῇ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν τῇ ἐγκύκλιῳ τοῦ ταύτη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν, μνημονεύων καὶ τῆς γνώμης τοῦ ἐπισήμου ὄργανου τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἐν ᾗ ἐγράφῃ ὅτι ὁ μασπονισμὸς εἶνε χείρων πάσης αἰρέσεως, ἀποδεικνύει τοῦτο συγκρίνων τὸν περὶ Θεοῦ ὄρον τοῦ μασπονισμοῦ πρὸς τὰς αἰρέσεις τοῦ Σαβελίου, τοῦ Ἀρείου καὶ τοῦ Μικεδονίου, ἐν δὲ τῇ παρηγοίᾳ, ἦτις χαρακτηρίζει τὸν ἀληθῆ ἡστικισμὸν ἐπίσκοπον, ἐν διατάξει νὰ εἴπῃ λόγια ἀνάξια τῶν ἐπισκοπῶν τῶν πρώτων αἰώνων τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι δηλαδὴ, εἴαν ἐν τῷ μασπονισμῷ, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ μασπονισμοί, ὑπάρχωσιν ὡς μέλη πρὶγκηπες ἢ μεγαλειότητες, εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ τῶν καθέκαστα δεχόμενοι θεοῖν ἐπίτιμον, εἴτε θέλοντες νὰ ἔχωσι τὴν μασπονίαν φίλα φρονούσαν ὑπὲρ τῶν δυναστειῶν αὐτῶν, εἴτε ἐκμεταλλευόμενοι τὸν συνεταρισμὸν τοῦτον ὑπὲρ ἐκείτων, ἀλλ' οὐδ' ἢ ὑπαρξίς τοιοῦτων μελῶν ἐν αὐτῷ δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν μασπονισμὸν ἀνεκτὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Μήπως δὲν κατεπολέμησεν αὕτη τὴν εἰδωλοκρατίαν καὶ τὰς διαφόρους αἰρέσεις, καίτοι ἐν αὐταῖς συνηριθμοῦντο ἡγεμόνες καὶ αὐτοκράτορες;

Εἰς τὴν ἐγκύκλιον ταύτην τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν ἐδόθη ἀπάντησις ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Μεγάλῃς Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος ὑπάτου Συμβουλίου 33 βαθμοῦ, περὶ τῆς ὁποίας θέλομεν ἀσχοληθῆν εἰς τὸ ἐπομενον φύλλον.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ

Ἀθηναϊκῆ ἐφημερίδος ἐγράψεν, ἡ δὲ «Νέα Ἡμέρα» ἀνεδημοσίευσεν τὰ ἐξῆς. Ἀπὸ τῆς τέσσαρα ὀνόματα φαίνεται ὅτι θὰ στραφῇ ἡ ὑποψηφιότης εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας. Α'.) Τὸν πρῶτον οἰκουμενικὸν πατριάρχην Ἰωάννην Γ'.—Β'.) Τὸν ἐπίσκοπον Λιβύης Γερμανόν, τελειόφοιτον τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.—Γ'.) Τὸν διευθυντὴν τῆς Ριζικρατοῦ Σχολῆς ἐπίσκοπον Πενταπόλεως, κληρικὸν ἀνήκοντα εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας.—Δ'.) Τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κεφαλληνίας Γεράσιμον Δωρίξαν.—Ἐκ τῶν τεσσάρων ὑποψηφιότητων αἱ βερούουσι εἶνε δύο· ἡ τοῦ περικευοῦ πρωτοεραρχοῦ Ἰωάννην Γ', καὶ ἡ τοῦ πλείον εὐπαιδευτοῦ μεταξὺ τῶν ἀρχιεπισκόπων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Γερασίμου Δωρίξαν.

Ἡ ἀ' Ἀνάπλασις ἐπιμελῶς ἀπέσχε νὰ συστήσῃ ἢ ἐπικρίνῃ πρόσωπα προκειμένου περὶ ἐκλογῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐξω τοῦ ἐλληνικοῦ Βασιλείου. Τοῦτο δὲ, διότι μὴ δύναμένη νὰ γνωρίζῃ πάσας τὰς ὑποψηφιότητας, ὡς καὶ πάντας τοὺς ὄρους ἐκάστης ἐξ αὐτῶν, δὲν ἔχει πάντοτε τὰ στοιχεῖα

γνώμης πλήρους, περὶ τῆς ἀρετῆς καὶ ἀρετοδοξίας. Καὶ τῶρα ἐντέλει σὺν ἔργῳ ἀποφασιστὴ νὰ τηρήσῃ περὶ τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα φέρονται ὡς ὑποψήφιοι διὰ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας. Οὐδ' ἔρχεται πάλιν νὰ ἀπαρρηθῇ αὕτη. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀκόμη πρόσωπον, εἶνε τὸ τοῦ Μητροπολίτου Πενταπόλεως, καθίστανται λυπηρότεροι, ὅταν ἀβυσσάνιστος ὑποβιβασθῆται ὑπὸ φύλλον τῆς περιωπῆς τῆς «Νέας Ἡμέρας», ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀλήθεια μᾶς ἐπιβάλλουσιν ὄχι νὰ συστήσωμεν τὴν περιπέσειν τοῦ Ἁγίου Πενταπόλεως, ἀλλὰ νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ἡ ὑποψηφιότης του εἶνε ἐκ τῶν τὰ μάλιστα βερούουσι, διότι εἶνε εἰς ἐκ τῶν πλείον διακεκριμένων καὶ εὐπαιδευτῶν καὶ θερμοῦργων καὶ ἀκαλόγητων ἱεραρχῶν, οὗ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία.

Συγγραφεὺς γονιμώτατος, ἀκαταπόνητος τοῦ πνεύματος ἐργάτης, τροφήν καὶ τροφήν του ἔχων τὴν διακονίαν, τὴν γῶνιν καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἀφιλάργυρος μέχρι ὑπερβολῆς, φιλόκατος μέχρι μανίας, γαλήνιος, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρὸς, πρῶτος, ἀλλὰ καὶ εὐσταθὴς, καθῆρος τὸν βίον, μέχρι τοῦ νὰ πραγματοποιήσῃ ὅτι ὁ Κίσαρ ἤθελε διὰ τὴν γυναῖκά του, νὰ εἶνε ὀρθόδοξος ἀνωτέρα καὶ κακολογίως καὶ ὑπονοίας, σεμνός, εὐπρεπής, κόσμιος τὴν μορφήν καὶ τὸ παράστημα, μικροπραπέλις κρείστων καὶ ραδιοῦργις καὶ πάλους καὶ φθόου, εἶνε προσωπικότης ἐπισκοπικὴ ἐκ τῶν μάλλον ὑπερέχων, τὸ δὲ ἀρμονικὸν καὶ σύμμετρον σύνολον τῶν ἀρετῶν του τὸν τάσσει ἐν τοῖς ἐπιλέκτοις τῆς πρώτης γραμμῆς. Ἐάν προτιμηθῇ ἰκανώτερος του ἐν τῷ Πατριαρχικῷ θρόνῳ τῆς Ἀλεξανδρείας, οὐδεὶς πλέον αὐτοῦ θα χαρῆ. Ἐν δὲ αὐτῷ γείνῃ ὁ ἐκλεκτός, ἄτυπος ὡς εἶνε, μίαν καὶ μόνον φλοδοξίαν θὰ ἔχῃ, πῶς νὰ φανῇ ἄξιος τῆς ἀποστολῆς του ἐν πάσῃ ταπεινοφροσύνη.

Διὰ τὸν Ἁγίον Λιβύης δὲν ἔχομεν νὰ εἰπωμέν τι, διότι ἀπὸ μνητῶν μετέστη εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, μόνον δὲ δημοσιογραφικῆ ἀδείᾳ ἦτο δυνατόν νὰ συγκαταριθμηθῇ μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ ὄργανου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ἐκφράζει τὴν ὑπόψιν του διὰ τὴν ἀπὸ τινος συστηματικῆν ἐνασχόλησιν ὀργάνων τινῶν τοῦ ρωσικοῦ τύπου εἰς ἐπίνοιαν καὶ διάδοσιν διαβολῶν καὶ συκοφαντημάτων κατὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας.

— Ἀφίκετο ἐνταῦθα ἐκ Βενετίας ὁ ἐψηφισμένος Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας πανοσιολογιώτατος κ. Σιελκιανός Νικολάουρας. Ἐπίσης ἐκ Λευκάδος ὁ ἐψηφισμένος αὐτῆς Ἀρχιεπίσκοπος πανοσιολογιώτατος κ. Εὐγένιος Παρδικάρης.

— Ἡ γαλλικὴ Γερουσία συνελοῦσα ὡς ἀνώτατον δικαστήριον ἐψήφισε διὰ ψήφων 234 κατὰ 32 τὸν σχηματισμὸν γερουσιαστικῆς ἐπιτροπείας, ἵνα ἐνεργήσῃ ἀντίκρυσιν εἰς δικὴν ἐπὶ συνωμοσίᾳ κατὰ τῆς δημοκρατίας.

— Τοποτηρητὴς τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας

ἐξελέγη ὁ ἐν Πόρτ-Σότ ἐφημέριος τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος πανσοιολογ. ἀρχμ. κ. Μελέτιος Σικελλαρόπουλος.

— Ἡγγέλθη τηλεγραφικῶς ὅτι ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἀπένευμε χάριν εἰς τὸν Δρυῖνους.

— Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν δημοτικῶν σχολείων τοῦ νομοῦ Ἀγτικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Θεμ. Γ. Μιχαλοπούλος κολεῖ τοὺς ἐκτὸς ὑπηρεσίας διατελοῦντας δημοιοσολόγους, γραμματεῖς καὶ γραμματοδιδασκάλους, τοὺς ἔχον. ας τὰ προσοικτι καὶ ἐπιθυμούντας νὰ διορισθῶσιν ἐν τινι τῶν κενῶν ἢ κενῶν θεσομένων θέσεων τοῦ νομοῦ, νὰ υποβάλωσιν αὐτῷ τὰς αἰτήσεις τῶν μετὰ κεκυρωμένου ἀντιγράφου τοῦ πτυχίου ἢ τοῦ ἀπολυτηρίου αὐτῶν καὶ πιστοποιητικοῦ τῆς μέχρι τούδε ὑπηρεσίας τῶν, ἐν ἔχωσι τοιαύτην.

— Βιβλιος θεωρεῖται ὁ πόλεμος μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ τῆς ἐν Ἀφρικῇ μικρᾷ Δημοκρατίας τοῦ Τρανσβαλ. Ἡ μερὸς τῶν φιλελευθέρων, ἀπεσπεργουσα τὸν πόλεμον, ἀνεργεῖ φιλεργονικά συλλαλητήρια, ἀλλ' ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις, ἀκολουθοῦσα τὴν ἀρχήν, ὅτι διδομένης εὐκαιρίας τὰ μεγάλα ψήφια εἶνε ὠρισμένα νὰ τρώγουν τὰ μικρά, ἐπισπεύζει τὰς πολεμικὰς ἐτοιμασίας μετ' ἐκτάκτου δραστηριότητος.

— Ὡς μία ἀπὸ τὰς ἐκτάκτους προσωποποιήσεις τοῦ αἰῶνος μας, προσόμοιος μὲ τοὺς πεφημισμένους προέδρους τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, κρίνεται ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τοῦ Τρανσβαλ κ. Κρούγκερ. Ἐβήλασε τὰ 80 ἔτη, διατηρεῖ δ' ἐν ἀκμῇ τὰς σωματικὰς, ἡθικὰς καὶ διανοητικὰς δυνάμεις του. Τὸ Εὐαγγέλιον εἶνε τὸ μονον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἡλικίας τριακοντα καὶ ὀσὸ ἐῶν, ἀναγιώτκει, μέχρι σήμερον δὲ ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸν ἀντρίφνημά του. Καὶ εἰς τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ ὠφελεῖ, καθὼς ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος, τὴν θαυμασίαν διάπλασιν τοῦ χαρακτήρος του καὶ πᾶν ὅ, τι κατέβρωσεν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ελευθερίας τοῦ κράτους, τοῦ ὁποῖου αἱ τύχαι τῷ εἶνε ἀναθεωρημένα. Καὶ σήμερον ἡ πίστις εἰς τὸν Θεὸν τὸν ἐμψυχώνει εἰς τὸ ν' ἀψηφῆσθαι τὴν ἑγγυλιαν βίαν καὶ ν' ἀντιπαρῆθαι πρὸς αὐτήν.

— Ἀργὰ περιήλθεν εἰς χαῖράς μας ἀνταπόκρισις ἐκ Πύργου πρὸς τὸν ἐν Πάτραις κλῆρονον, ἐν ἧ ὁ ἐπιστέλλων, μεταξὺ ἄλλων μισρολογημάτων, χαρακτηρίζει ὡς ἀναχρονισμὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Πυργίων πρὸς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα. Εἶνε ἡ συνήθης τακτικὴ τῆς ἐπισκοπικοῦ διανοίας, ἣν ἐκένωσεν ἡ πλάνη τοῦ ὕλισμου καὶ συνεκότισε βίος ἐξουσιαζόμενος ἀπὸ τὰ πάθη. Τυφλοποντικοί, ἀνίκαντοι νὸ ἴδου τὴν τεραστίαν θρησκευτικὴν κίνησιν, ἣτις γίνεται πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου μὲ τοὺς κορυφίους τῆς ἐπιστημῆς καὶ τῆς φιλολογίας ἐπὶ κεφαλῆς, νομίζουν ὅτι μὲ μίαν φλυαρίαν τῆς μεγαλειότητος τῶν ξεγράφεται ἡ θρησκεία ἀπὸ τὸν κόσμον. Ἀνίκαντοι νὰ προέλθουν εἰς μίαν σοβαρὰν συζήτησιν περὶ τῶν πρώτων ἀρχῶν καὶ τῶν πρώτων αἰτίων, μὴ ἔχοντες ν' ἀντιτάξωσι γρη῏ κατ' ἀντιπαράστασιν, ἦταν ἀνασχευάζωνται αἱ γονόρσεισι μωρία καὶ αἱ κακοήθειαι ψευδολογίαι τοῦ ὕλισμου, νομίζ. ὅν ὅτι μὲ μίαν σαχλὴν εὐφρολογίαν λύουν τὰ ζητήματα, κατὰ τὸ σύστημα τῶν ὀρέξεϊων τῶν. Ἡμπεροῦσεν ἴσως νὰ τοὺς κάμῃ ἐπιφυλακτικωτέρους ἢ μελέτη τῆς τύχης τῶν ἐθνῶν, τὰ ὅποια ἐνέπεσον εἰς τοὺς κρημνοὺς τῆς ἀθείας καὶ συνεκλυθῆσαν εἰς τὰ τέλματα τῆς ἀπιστίας. Καὶ ἡμποροῦσε νὰ τοὺς κάμῃ σπουδαιότερους τὸ ἄλθερον θέματα τῆς συγχρόνου Γαλλίας μὲ τὴν ἐπὶ ἔτη ἄθρον πολιτικῶν τῶν ἰθυντέρων αὐτῆς κοθῶ; καὶ ἡ εὐρωστία τῶν φυλῶν, αἵτινες καλλιεργοῦσι τὸ θρησκευτὸν συναίσθημα. Τὰ ἰδικὰ μας χάλλια ἀκόμη ἡμποροῦσαν νὰ τοὺς διδάξουν πῶς φθάνουν αἱ κοινωνίαι, βραυ αἱ λόγια νάξεις μετὰ τῶν ὕλιστικῶν διδαγμάτων κατα-

λύουν τὸ κράτος τοῦ καθέκοντος καὶ ἐπιφέρουν μολυσμὸν ἡθῶν καὶ φθορὰν χαρακτήρων. Ἀλλὰ διὰ τοιαύτας μελέτας καὶ παρτηρήσεις χρειαζέται κεφάλι καὶ πατριωτισμὸς, καὶ τὰ δύο οὐ τούτα ἔν εἶνε τόσον εὐκολα εἰς τοὺς τυλαπετεινοὺς τῆς ἀσεθείας καὶ εἰς τοὺς βιτράχους τοῦ ἀθ. ἔτιμοῦ.

— Ὁ ἴδιος ἀνταποκριτὴς ἐρωτᾷ διατὶ ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐξελεξεν ὡς μοναδικὸν τόπον τῶν κηρυγμάτων τοῦ τὸν Πύργον, καὶ νομίζει ὅτι μὲ τοῦτο μᾶς ἔφευεν εἰς δεινὴν καὶ ἀναπολόγητον θέσιν. Τὰ συμπεράσματά του εἶνε ἐνάλογα τῆς νοημοσύνης του. Μὴ, εὐλογημένε ἄνθρωπε, ποῖαν λοιπὸν ὑπηρεσίαν ἐκτελοῦν εἰς σὲ τὰ ἑμάτιά σου καὶ τὰ αὐτιά σου; Δὲν ἤκουσες, ἔστω, ἀλλὰ δὲν ἐδιδάχθης τοῦλάχιστον ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἀναπλάσεως» καὶ εἰς Πύργον ἐπέφυξεν, ἀλλὰ καὶ εἰς Ἀμαλιάδα, καὶ εἰς Γαστούνην καὶ Λεχνινὰ καὶ Πάτρας καὶ Ἀγρίνιον καὶ Αἴγιον καὶ Κόρινθον καὶ Ἰτέαν καὶ Ἀμφισσῶν καὶ Μίγασσα, ἐκέρυξε δ' ἔτι καὶ κηρύττει πλειστονάκις τῆς ἐβδομάδος ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐν ναοῖς καὶ ἐν ὑπαίθερῳ καὶ ἐν ταῖς αἰθούσαις λιγῶν σχολῶν; Καὶ εἶνε πασίγνωστος αὐτῇ ἡ δρᾶσις του, καὶ μόνος εὐρέθη νὰ τὴν ἀγνοῇ ὁ βιβλῆς ἐπικριτὴς του. Πῶς τοῦτο; Ἀμέτρως θλιθόμεθα φοβοῦμενοι μὴ τῷ συμβάλῃ πῆρωσις τῶν ὠτων καὶ πῆρωσις τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν δὲ θλίψιν μας ἐπιτείνει ἡ πιθανωτέρα ἐκδοχή, ὅτι ἡ πῆρωσις εἶνε εἰς . . . τὸν νοῦν του.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Α. ΔΙΑΛΗΣΜΑ
66—ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΔΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥ—66
ΠΑΝΣΙΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΛΥΚΕΙΟΝ
Ἐγγράφονται καθ' ἐκάστην, πλὴν τῶν Κυριακῶν, μαθηταὶ ἐσωτερικοί, ἐξωτερικοὶ καὶ ἡμισύσσιτοι εἰς τὸ Νηπιαγωγεῖον, τὸ Προπαιδευτικόν, τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ τὸ Γυμνάσιον.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ
Ἐγγράφονται καθ' ἐκάστην μαθήτριά εἰς πάσας τὰς τάξεις ἀπὸ τοῦ Νηπιαγωγείου μέχρι τοῦ Διδασκαλείου, ἐσωτερικαί, ἐξωτερικαί καὶ ἡμισύσσιτοι.

Ἡ «Ἀνάπλασις» καὶ ἄλλοτε εἶπε τὴν γνώμην τῆς περὶ τῶν Ἐκπαιδευτηρίων τοῦ κ. Διαλησμά. Ἐάν δ' ἀποφεύγη νὰ πλέξῃ αὐτῆς τὸ ἐγκώμιον, τοῦτο κάμνει διότι θεωρεῖ ὅτι ἐντὶ παντὸς ἐγκωμίου πρόκειται τὸ ὄνομα τοῦ διευθυντοῦ αὐτῶν.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ
Εἰς τὰς Λαϊκὰς Σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως,

- Ἐν τῇ Ἀ' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
2 1) 2 — 3 1) 2 μ. μ.
- Σαββάτω 11 Σεπτεμβρίου Μιχ. Γαλανός
- Κυριακῇ 12 » Μιχ. Γαλανός
- Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης
4—5 μ. μ.
- Κυριακῇ 12 Σεπτεμβρίου Ἱεροθεὸς Ἀναστασίου
- Ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὁρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιεῖ
8—9 μ. μ.
- Σαββάτω 11 Σεπτεμβρίου Δ. Παπαδόπουλος.
- Πέμπτῃ 16 » Μιχ. Γαλανός